

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2019r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Aneta Ineza Sztukowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. D.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki J. D.

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach

z dnia 18 czerwca 2019 roku, sygn. akt I C 850/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) w pkt I i II w ten sposób, że zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki J. D. kwotę 25.000,- (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 2) w pkt III ten sposób, że zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki J. D. kwotę 5.367,- (pięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) w pkt IV w ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Suwałkach kwotę 754,05 zł (siedemset pięćdziesiąt cztery złote i pięć groszy) tytułem brakujących wydatków sądowych;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki J. D. kwotę 2.550,- (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu przed Sądem II-giej instancji.

SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Aneta Ineza Sztukowska

UZASADNIENIE

Powódka J. D. wystąpiła przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 25.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią jej siostry H. M. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, jak również zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany wskazał, iż nie uznaje swojej odpowiedzialności w przedmiotowej sprawie, albowiem sama poszkodowana H. M. jest wyłącznie winna skutkom zaistniałego wypadku. Z ostrożności procesowej pozwany kwestionował także wysokość żądanego zadośćuczynienia wskazując, że jest ono rażąco wygórowane.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2019 r., sprostowanym postanowieniem z dnia 02 sierpnia 2019 r., Sąd Rejonowy w Suwałkach w sprawie sygn. akt I C 850/18 zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki J. D. kwotę 12.500,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 lipca 2017 r. do dnia zapłaty (I.), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (II.), zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 625,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (III.) oraz nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa tytułem brakujących kosztów sądowych od powódki oraz od pozwanego kwoty po 377,52 zł (IV.).

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, że w dniu 22 czerwca 2017 r. w miejscowości Z. doszło do zdarzenia drogowego. J. M., kierujący ciągnikiem rolniczym marki Z. o nr rej. (...) wraz z przyczepą załadowaną belami siana, która nie posiadała hamulców, przewożąc swoją żonę H. M. w kabinie ww. ciągnika nieprzystosowanej do przewożenia pasażerów, wyjeżdżając z łąki na drogę gruntową i skręcając w prawo, stracił panowanie nad tymi pojazdami i przewrócił ciągnik rolniczy na lewą stronę. Jadąc tym pojazdem jako pasażerka, siedząca na lewym błotniku, H. M. została przygnieciona przez pojazd i wskutek odniesionych obrażeń poniosła śmierć.

Sprawca w dacie zdarzenia dysponował ochroną ubezpieczeniową gwarantowaną przez Towarzystwo (...) S.A. w W..

H. M. w dacie śmierci miała 62 lata. Była starszą o 8 lat i jedyną siostrą powódki J. D.. Siostry pozostawały w bliskich relacjach, były przyjaciółkami. Gdy ich rodzice zajęci byli pracą na gospodarstwie rolnym, to H. M. opiekowała się J. D.. Zmarła i powódka, pomimo odległości kilkudziesięciu kilometrów, często się odwiedzały, spędzały wspólnie wszystkie święta, pozostawały w stałym kontakcie telefonicznym.

Sąd Rejonowy ustalił też, że śmierć H. M. wywarła negatywny wpływ na stan psychiczny i emocjonalny J. D.. Przez parę miesięcy po wypadku była szczególnie drażliwa. Miała nasilone zaburzenia koncentracji uwagi i wrażeń, że nie jest w stanie zaangażować się w bieg życia. Zażywała leki uspokajające zakupione bez recepty. Często była zmęczona, odczuwała zaburzenia snu i apetytu, miała trudności z oddychaniem. Przez długi okres czasu nie mogła zaakceptować zaistniałej sytuacji. Miała poczucie, że nie może odnaleźć swojego miejsca w życiu, a nadto nasilone poczucie pustki, żalu, smutku. Przeżywała utratę siostry, która była dla niej wsparciem. Wycofywała się z kontaktów z ludźmi, odczuwała apatię. Obecnie powódka jest osobą smutniejszą, mniej towarzyską. W okresach rocznic związanych z siostrą czy świąt pojawiają się u powódki zaburzenia snu i koncentracji uwagi. Powódka stała się bardziej refleksyjna, częściej zastanawia się nad przyszłością. Obecnie nie wymaga żadnego wsparcia farmakologicznego czy specjalistycznej pomocy psychologicznej.

Pismem z dnia 21 lipca 2017 r. powódka zgłosiła szkodę pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń, które decyzją z dnia 03 października 2017 r. odmówiło wypłaty świadczeń.

Oceniając ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy odwołał się do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

W ocenie Sądu Rejonowego w kontekście powyższej regulacji należało zatem rozpatrywać odpowiedzialność pozwanego w sprawie niniejszej. Żądanie swe powódka wywodziła bowiem z faktu, iż w wyniku śmierci siostry, spowodowanej przez kierowcę pojazdu mechanicznego, któremu pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC, doznała ona krzywdy.

Zdaniem Sądu I instancji, na gruncie niniejszej sprawy bezsporne pozostawało, iż sprawca zdarzenia z dnia 22 czerwca 2017 r., w wyniku którego śmierć poniosła H. M., dysponował ochroną ubezpieczeniową gwarantowaną przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń. Z kolei treść żądania zgłoszonego przez powódkę J. D. wskazywała, iż w związku ze zdarzeniem z dnia 22 czerwca 2017 r. w szczególności przypisuje ona pozwanemu odpowiedzialność w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie. Rzeczą Sądu Rejonowego było więc rozstrzygnięcie, czy żądanie powódki zasługuje na uwzględnienie, a jeżeli tak – to w jakiej części.

Sąd I instancji powołał się na treść art. 446 § 4 k.c., na podstawie którego Sąd może przyznać najbliższemu zmarłego odpowiednią kwotę pieniężną tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, a także zacytował poglądy Sądu Najwyższego wskazując, że zadośćuczynienie jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, stąd ustalenie rozmiaru krzywdy ma podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną rekompensatę. Mieć przy tym na względzie należy rodzaj naruszonego dobra, zakres (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałość skutków naruszenia i stopień ich uciążliwości.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Rejonowego, powódka doznała wskutek śmierci siostry H. M. krzywdy. Wiąż pomiędzy powódką a jej tragicznie zmarłą siostrą była bardzo silna. Powódka wraz ze zmarłą siostrą stanowiły dla siebie wsparcie, w każdej wolnej chwili razem spędzały czas. Śmierć H. M. była dla powódki tragedią i do dnia dzisiejszego powódka odwiedza grób zmarłej siostry i nie może pogodzić się z jej śmiercią. Sąd Rejonowy powyższe ustalił na podstawie zeznań przesłuchanej w sprawie powódki, zeznań świadka A. M. i świadka J. A., które Sąd Rejonowy podzielił w całej rozciągłości. Powyższe okoliczności potwierdza także opinia biegłej z zakresu psychologii A. C.. Sąd Rejonowy wskazał, iż opinia biegłej została przez nią wyczerpująco umotywowana i nie budzi jakichkolwiek wątpliwości; jest ona rzetelna, profesjonalna, a wnioski z niej płynące są logiczne i rzeczowe. Sąd Rejonowy podkreślił zarazem, iż strona pozwana nie kwestionowała zeznań i wyjaśnień informacyjnych powódki, które korespondują z zeznaniami świadków, jak również z wnioskami biegłych sądowych, a więc zasługują na wiarę i mogą być podstawą prawidłowych ustaleń faktycznych.

Uwzględniając powyższe okoliczności, roszczenie powódki z tytułu zadośćuczynienia – ocenił Sąd Rejonowy – jako usprawiedliwione co do zasady. Zadośćuczynienie bowiem ma na celu zrekomensować ból spowodowany śmiercią osoby bliskiej, a także krzywdę spowodowaną przedwczesną utratą członka rodziny. Okoliczności powyższe świadczyły, iż zdaniem Sądu I instancji, krzywda powódki jest duża i należało na podstawie art. 446 § 4 k.c. zasądzić na jej rzecz odpowiednie zadośćuczynienie. W ocenie Sądu Rejonowego, żądana kwota w wysokości 25.000,00 zł nie jest wygórowana, a przy tym jest adekwatna do rozmiaru i intensywności doznanej przez niej straty po śmierci siostry.

Rozważając stanowisko pozwanego Sąd Rejonowy badał stopień przyczynienia się poszkodowanej H. M. do powstania szkody. Pozwany stopień ten określił na 100%. Sąd Rejonowy wskazał tutaj na treść art. 362 k.c., zgodnie z którym, jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do winy obu stron. Wskazany powyżej przepis wymaga zatem dokonania oceny „stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron”. Nie ulega zatem wątpliwości, że

winę wskazuje ustawodawca jako podstawowe kryterium. Wina poszkodowanego w zasadzie przesądza o obowiązku zmniejszenia odszkodowania, przy czym o jego stopniu zdecyduje analiza okoliczności danego przypadku.

Sąd Rejonowy podkreślił, że z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, a w szczególności z treści opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego R. S. jasno wynika, iż choć bezpośrednią przyczyną śmiertelnego wypadku H. M. nie był stwierdzony brak miejsca do przewozu pasażera, lecz wywrócenie się pojazdu, to jednak H. M. nie powinna przebywać w pojeździe marki Z. (...). Mając tę opinię na uwadze, jak i materiał dowodowy zawarty w aktach dochodzenia PR.(...) Sąd Rejonowy uznał, iż zachowanie H. M. przyczyniło się do powstania szkody na poziomie 50%. Podkreślił przy tym, iż to przede wszystkim wywrócenie się pojazdu marki Z. (...) było bezpośrednią przyczyną śmiertelnego wypadku H. M., jednakże gdyby H. M. nie znajdowała się wtedy w niedostosowanym do przebywania pasażera pojeździe, to do zdarzenia mogłoby nie dojść. Powyższe zatem wskazuje, że zachowanie zmarłej siostry powódki miało ścisły związek ze zdarzeniem. Zdaniem Sądu Rejonowego, przyczynienie na poziomie 100%, na jakie wskazał pozwany, byłoby w istocie sprawstwem, a nie przyczynieniem, a takiej ocenie na przeszkodzie stoi wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 23 kwietnia 2018 r. wydany w sprawie sygn. akt VI K 58/18.

Z tych też względów – w ocenie Sądu I instancji – zadośćuczynienie za doznaną krzywdę powinno ulec obniżeniu zgodnie z treścią art. 362 k.c. i w związku z powyższym kwota ustalonego zadośćuczynienia (tj. 25.000,00 zł) pomniejszona została o 50% – co dało sumę 12.500,00 zł do zasądzenia na rzecz powódki. O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł z mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a zarazem zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 26 lipca 2017 r. do dnia zapłaty (pkt I. sentencji wyroku). W pozostałym zaś zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd Rejonowy orzekł w pkt II. sentencji wyroku.

O kosztach procesu należnych powódce Sąd Rejonowy orzekł na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych uwzględniając, że powódka proces ten wygrała w 50%, a łączna wysokość kosztów procesu ukształtowała się zaś na poziomie 9.484,00 zł, w tym opłata od pozwu uiszczona przez powódkę (1.250,00 zł), zaliczki na biegłych uiszczone przez strony (2 x 500,00 zł) i wynagrodzenia fachowych pełnomocników stron powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa (po 3.617,00 zł).

O brakujących kosztach (754,05 zł) Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka J. D.. Zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 12.500,00 zł oraz w części dotyczącej orzeczenia o kosztach procesu zarzucała mu naruszenie:

1) przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. mające wpływ na treść orzeczenia polegające na:

- a) braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i na przyjęciu, że zmarła znała zasady bezpieczeństwa związane z poruszaniem się ciągnikiem w trakcie prac polowych, które to zasady zlekceważyła oraz że ponosi współodpowiedzialność za skutki wypadku, mimo że takie wnioski nie znajdują oparcia w materiale dowodowym,
- b) pominięciu, że do wypadku nie doszło na drodze publicznej, lecz na zjeździe z pola, które nie stanowi drogi publicznej, stąd zmarła miała prawo przebywać w kabinie ciągnika rolniczego,
- c) przypisaniu zmarłej, wbrew materiałowi dowodowemu, rażąco zawyżonego stopnia współodpowiedzialności za skutki wypadku;

2) prawa materialnego poprzez:

- a) błędną wykładnię art. 362 k.c. i błędne przyjęcie, że zmarła przyczyniła się do powstania szkody oraz że jej zachowanie było obiektywnie nieuzasadnione i pozostaje w adekwatnym związku przyczynowych ze szkodą i miało

jakikolwiek wpływ na jej powstanie lub zwiększenie jej rozmiaru, co skutkowało bezpodstawnym pomniejszeniem należnego powódce świadczenia,

b) niezastosowanie art. 102 k.p.c. i obciążenie powódki brakującymi kosztami procesu.

Wskazując na powyższe zarzuty, powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 25.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z odsetkami od dnia 26 lipca 2017 r. oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi, pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej powódka wniosła o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z dokumentów zebranych w aktach sprawy sygn. V C 72/18 Sądu Rejonowego w Augustowie (sygn. akt I Ca 270/19 Sądu Okręgowego w Suwałkach) prowadzonej z udziałem rodziny zmarłej H. M. przeciwko pozwanemu, w tym zwłaszcza opinii biegłego na okoliczność wykazania, że nie doszło do przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powódki, jako uzasadniona, podlegała uwzględnieniu w całości.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i wnioski prawne za wyjątkiem jedynie tej ich części, która dotyczy kwestionowanej w apelacji powódki kwestii przyczynienia się zmarłej H. M. do wystąpienia szkody, a w konsekwencji zastosowania przepisu art. 362 k.c.

Prowadząc uzupełniająco postępowanie dowodowe Sąd Okręgowy ustalił, że - przy uwzględnieniu dynamiki i przebiegu wypadku z dnia 22 czerwca 2017 r. - tragiczny skutek w postaci śmierci H. M. nastąpiłby nawet wówczas, gdyby ciągnik kierowany przez J. M. był wyposażony w miejsce przystosowane do przewozu pasażera i gdyby H. M. jako pasażer jechała na tym miejscu. Ustalenie to Sąd Okręgowy oparł na opinii wspólnej biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. W. i z zakresu medycyny sądowej M. D., która to opinia została sporządzona na potrzeby toczącej się przeciwko pozwanemu także w niniejszej sprawie Towarzystwu (...) sprawy sygn. V C 72/18 Sądu Rejonowego w Augustowie (sygn. akt I Ca 270/19 Sądu Okręgowego w Suwałkach), która dotyczyła roszczeń z tytułu zadośćuczynienia na rzecz dzieci i brata H. M. i w której to sprawie pozwany także podnosił zarzut przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody. Wnioski powyższej opinii biegłych były w tym zakresie jednoznaczne: nawet znajdujące się w kabinie wyżej opisanego ciągnika rolniczego miejsce siedzące nie uchroniłoby pasażerki przed wypadnięciem z kabiny. Pojazd wywrócił się podczas zjazdu z pola, które usytuowane było na wzniesieniu. Powodem przewrócenia się było chwilowe przemieszczenia się środka ciężkości poza obszar podparcia (obszar kół tylnych ciągnika) z uwagi na nierówności terenu, a H. M. wypadła z pojazdu i została przez niego przygnieciona. Sąd Okręgowy dał wiarę ww. opinii jako rzetelnej, logicznej i fachowej.

Skoro w wypadku z dnia 22 czerwca 2017 r. doszłoby do śmierci H. M. nawet przy założeniu, że podróżowałyby ona kierowanym przez J. M. ciągnikiem wyposażonym był w miejsce przewozu dla pasażera, to nie można było przyjąć, iż zachowanie zmarłej H. M. polegające na podjęciu decyzji o jeździe w charakterze pasażera ciągnikiem nieprzystosowanym do przewożenia osób pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym ze skutkiem w postaci śmierci wyżej wymienionej. Zachowanie to było nieprawidłowe, lecz nie miało ono znaczenia dla skutków wypadku i powstania szkody. Sąd Rejonowy przyjmując inaczej nie dysponował materiałem dowodowym dostępnym w postępowaniu apelacyjnym. Uzupełnienie tego materiału przed Sądem Okręgowym dało podstawę do zmiany dokonanych ustaleń faktycznych w powyższym zakresie.

W konsekwencji jako zasadny ocenić należało zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci przepisu art. 362 k.c. Skoro bowiem Sąd I instancji wadliwie przyjął, iż zmarła H. M. przyczyniła się do powstania szkody, to podzielić należało stanowisko powódki, że brak było podstaw do pomniejszenia należnego jej zadośćuczynienia o 50% z tytułu przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody na mocy art. 362 k.c. Dlatego też uznać należało, że zadośćuczynienie zasądzone od pozwanego na rzecz powódki przez Sąd Rejonowy zostało zaniżone.

Opinia biegłej sądowej z zakresu psychologii wraz z powołanymi przez Sąd I instancji zeznaniami świadków i zeznaniami samej powódki dawała podstawy do oceny, że tragiczna śmierć siostry powódki w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 22 czerwca 2017 r. wiązała się dla powódki ze znaczną krzywdą. Zważywszy na bliskie relacje emocjonalne ze zmarłą śmierć H. M. skutkowałą traumatycznymi przeżyciami i cierpieniami psychicznymi, które powódka odczuwa częściowo także obecnie. Dlatego też na podstawie art. 446 § 4 k.c., uznać należało, że żądanie zasądzenia zadośćuczynienia za krzywdę w kwocie 25.000,- zł jest usprawiedliwione co do zasady i co do wysokości. Kwota ta, w ocenie Sądu Okręgowego, jest adekwatna do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy i stanowi stosowną rekompensatę w sferze niemajątkowej przedstawiają rzeczywistą wartość dla poszkodowanej.

Wobec powyższego zasądzoną zaskarżonym wyrokiem od pozwanego na rzecz powódki kwotę zadośćuczynienia należało podwyższyć uwzględniając powództwo w całości.

Konsekwencją była modyfikacja rozstrzygnięć Sądu Rejonowego w zakresie kosztów procesu. Skoro powódka ostatecznie wygrała proces w całości, na zasadzie art. 98 k.p.c. należał się zwrot od pozwanego kosztów, które poniosła, tj. opłaty od pozwu w kwocie 1.250,- zł, zaliczki – 500,- zł i wynagrodzenia fachowego pełnomocnika z wyboru w stawce 3.600,- zł wynikającej z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t. Dz.U. z 2018 poz. 265), powiększonego o opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17,- zł). Podobnie to pozwanego na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. winny obciążać brakujące koszty sądowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu przed Sądem II instancji rozstrzygnięto zaś na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Małgorzata Szostak-Szydłowska SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz